

Tanel Padari vabariigi aastapäev algas päästekomandos

Muusik **Tanel Padari** (40, pildil) jaoks algas tänavune vabariigi aastapäev vahe- tusega Nõmme päästekomandos.

„Palju õnne, Eesti! Tänane hommik algas vabatahtlikuna Nõmme komandos, kus heiskasime Sinu auks lipu. Kallis oled, kodumaa,” kirjutas Tanel sotsiaalmeedias.

Tanelist sai vabatahtlik päästja mõni aeg tagasi. „Ütleme nii, et tuletoorjused olid väikeste poiste, seal hulgas ka minu, üks suur unistuste töö,” on ta „Pealtnälgias” rääkinud. Tema vanaisa oli Kundas vabatahtlik tuletoorjuja.

Raadiohääli Andres Puusepp andis teada, et tal täitus vabariigi aastapäeval neli aastat töötamist vabatahtliku päästjana. Just tema värbaski vabatahtlike päästjate ridadesse nii Taneli kui ka laulja Ott Leplandi. **OHTULEHT.EE**

Mari Luud

Viis Eesti artisti said laulukirjutajate konkursi poolfinaali

Ann-Lisett Rebane, I Wear* Experiment, Hellove ja Gloria Kim, **Johanna Randmann** (pildil) ja **Jaanus Saks** (pildil), Lev Urbel – just need artistid pääsesid rahvusvahelisel laulukirjutamise konkursil tuhandete osalejate seast poolfinaali.

Rahvusvaheline laulukirjutajate konkurss on igaaastane lauluvõistlus, mis pakub neile võimalust näidata oma laule rahvusvahelisel areenil. Osalema on kutsunud amatöör- ja professionaalsed laulukirjutajad ning muusikud. Konkursil on maailma laulukirjutajate ja muusikakonkursside seas kõige prestiižsem kohtunike kogu, mis annab võimaluse lasta oma lugusid kuulata muusikatööstuse mõjukaimatel otsustajatel. Kohtunike seast võib leida näiteks Dua Lipa, Coldplay, Linkin Parki, Bebe Rexha jpt. **OHTULEHT.EE**

Terje Talts

KIRSTI TIMMER: vähki ei ravi selgeltälgijad, vaid arstid

„Mõistan täielikult inimesi, kes vähidiagnoosi saanud otsivad kõikjal abi. Käiakse ravitsejate ja enustajate juures, lastakse puhastada enda energiat ja süüakse kõike, mida mõni nõid soovibab,” kirjutab kaardimoor **Kirsti Timmer** (49, pildil) oma blogipostituses.

„Vähi puhul aitavad ikkagi arstid ja tavameditsiin. See on meil väga kõrgel tasemel ja kui on vähegi võimalik veel midagi teha, siis seda arstid ka teevad,” ütleb Kirsti.

Ta selgitab, et kui haigus on juba liiga kaugele arenenud, ei saa aidata ka arstid, aga paraku pole selliseid imetegijaid, kes neist paremini raviks. „Ükskõik, milliseid lubadusi ka ei jagataks, imet nad ei tee, nõiaavitsa ei ole olemas.”

Kirsti ütleb, et hädasolijad tulevad ka temalt abi küsima. „Muidugi ajab suur mure vastuseid otsima, aga usu mind, väga halb on lugeda raskelt haige inimese kaarte,” märgib Kirsti ja lisab, et ei tema ega keegi teine taha öelda inimesele, et tal pole enam kaua elada jäänud. „Lihtsalt asjatut lootust anda ka on vale, siis ma olen inimest justkui petnud, kuigi lootus annab jõudu.“ **OHTULEHT.EE**

ELU.OHTULEHT.EE

Juhataja Katrin Roht
Tel 614 4058
katrin.roht@ohtuleht.ee

VÄINO PUURA 70: „Minu

KATRIN HELEND-AAVIKU
katrin.helend-aaviku@ohtuleht.ee

„Teades maailma elukorraldust, et ükskord me läheme kõik niikuinii, siis selle mõttega küll ei saa elada, et äkki mul on täna viimane etendus ja kõik lõpeb järsku ära. Ei! Lõpeb kus lõpeb, mis seal ikka! Mis siin ikka kurt!“ räägib elu jooksul kaks infarkti üle elanud ja äsja 70 aasta juubelit tähistanud ooperilaulja Väino Puura. Kuiviklikkust ei talu ta elus ega kunstis, kõigil peab ikka elu sees olema!

„Praegu läheb mul suurepäraselt!” kõmistab Väino Puura mahe bariton Estonia tühjas proovisaalis, kus vestluseks kokku saame. Ta silmad on nakatavat elutuld täis, nagu ligi pool sajandit tagasi kehastatud Mart Kümme- mehel kultusfilmis „Siin me oleme”. Kalalaevamehe elurööm pole temast praegugi kuskile kadunud, sellele on vaid aastatega lisandunud papacarlolikku sügavust ja elutarkust. Papa Carlot kehastab Väino praegu ka Estonia teatri lavastuses „Buratino” ja just selle tükiga tähistas ta koduteatris oma juubelit.

„Ma olen 70aastane ja mul on ikka veel teatris mõningaid rolle. Ma olen tõesti õnnelik!”

Kui Väinolt küsida, kas tema jaoks on mingit erinevust olla laval 30- või 70aastasena, jääb ta mõtlema.

„Võib-olla liigutused on läinud soliidsemaks. Võib-olla,” vastab ta muheldes. „Aga mis puutub hinge, siis mõtlen ikka samamoodi! Hingestatus käib meie töö juurde niikuinii, ole sa noor või ole sa vana. Iga kord mõtlen ikka, et oleks võinud midagi paremini teha. Ja ma ei mõtle praegu lavale minnes selle peale, et see võib olla minu viimane etendus. Ei! Viimane etendus võib ka olla inimesel, kes on 30aastane. Tuleb mis tuleb – nii tuleb elada!”

Eri Klas veenis teatrisse jääma

Väino näeb seitsmekümneselt välja täpselt sama šarmantne kui oma noorusaegadel, lisandunud on vaid mõni naerukorts ja kadunud on aastate jooksul kogunenud paarikümmend üleliigset kilo. Kui talle pikad vuntsid ja kikkhabe juurde mõelda, võiks ta vabalt mängida rändrüütel Don Quiote rolli. Pesueh rändrüütel Väino siiski ei ole – tema juured on kinni Estonia teatris, hoolimata sellest, et varem põhikohaga töötades panid ülekoormus, väsimus ja tüdimus peas keerlema ka lahkumismõtted.

„Ole sa terve või haige, kui sa oled väsinud, hakkab ajus tööle mingi säästumasin – tahaks purustada kõik ja saata kõik kus see ja teine, et leida väljapääs. Siis teha see meeleheitlikke otsuseid. Seda juhtub igal inimesel.”

Miski on teda aga alati tagasi hoidnud. Üle 30 aasta tagasi, kui ta koos abikaasa Sirje Puuraga oli punktis, kus teatrist lahkumine tundus olevat ainus võimalus, oli selleks päästjaks miskiks dirigent Eri Klas.

Erki Pärnaku

Papa Carloks kehastunud Väino Puura pärast juubelietendusena mängitud muusikali „Buratino”.

„ELADA TULEB SELLES HETKES, KUS PRAEGU OLED!”

Wäino Puura elutarkused:

- „Kui tervis on saanud tugeva põntsu, on kaks võimalust – kas lasta elul va- naviisi edasi minna või muuta ennast, oma mõtlemist ja ellusuhtumist.”
- „Ei tasu olla oma mõtetes liiga kaua minevikus ja nutta taga vanu häid aegu. Sa ju elad, sööd, suhtled ja armastad täna! Ma ju võin vaadata oma vanu vi- deoid ja mõelda, et vaat kui kena poiss see Puura oli! Aga see on ka kõik! Sest elama pead ikka selles hetkes, kus sa praegu oled.”
- „Ei tohi jääda vanasse kinni, vaid tuleb ikka uuega kaasa minna! Tuleb en- nast natuke muuta, mitte midagi ei ole teha. Sest kui sa ei lähe kaasa, jook- sed peaga vastu seina. See on mõtetu ja mõjub lõpuks ka tervisele.”

„Ta võttis meil natist kinni ja ütles, et mitte kuhugi te ei lähe. Tõi elust igasuguseid näiteid ja vestles meiega kaks tundi. Ta oli tark inimene.”

Nii püüdiski Väino pingelisest tööst ja muutuvatest oludest hoolimata hoida kindlat ja järjepidevat elukeskkonda ja seda mitte purustada, isegi kui tuli terviselega löi- vu maksta.

Väino on terve elu elanud elu- röömu lipu all ja kui teda 46aas- taselt tabas infarkt, oli see väga ootamatu nii talle kui ka perele. Ta läks tüdriku haiglas hambaarsti juurde viima ja kuna tal olid juba haiglas saadi maost üleval- pool tugevad valud, võttis ta nõuks ennastki arstile näidata. Vererõhk oli nii korras ära, et Väino pandi kohe tilgutite alla ja jäeti haiglas- se. Arstide sõnul oli tal olnud nä- dal tagasi infarkt, mille sümpto- mid avaldusid alles hiljem.

Teatris ei saa vahepeatusi teha

Väino on kindel, et infarkti põh- juseks oli see, mis ka paljude teis- te artistide tervisele sageli põnt- su paneb – suur ülekoormus ja när- vipinged. Proovid, etendused ja väik- sele näitlejapalgale lisaraha tee- nimine murravad tugevamadki maha.

„Teatris on niimoodi, et seal ei saa vahepeatusi teha. Sa ei saa end isegi puhkama sättida. Mul küll õnnestus omal ajal Itaalias end

täiendamas käia ja kogusin end veidi teatritööst. Mõne aja pärast oleks pidanud uuesti aja maha võt- ma. Aga sellist võimalust ei olnud. Kui ree pealt juba maha astud, pole sa enam kellelgi mees. Elu lä- heb meeletu tempoga edasi. Teat- rielu on elupõletaja tähtlendam.”

Lisaks tikkusid veel pähe mõt- ted oma kohast selles kiiresti ki- hutavas teatrirongis ja muutuv- silmael. „Pärast 40. eluaastat hak- kavad tekkima elukriisid. See on aeg, kui vaatad, et natuke noore- mad tulevad teatris juba peale, nende näonahk on siledam kui si- nul. Siis tekivad juba igasugused muud mõtted. Paljudel romanti- lise meelelaadiga inimestel, kes hoidsid teatrit õndsas romanti- ses ja lõbusas mahlas, ei jätkunud- ki jõudu minna 1990. aastatest edasi. Me elasime sama vuhti ja kiirusega, millega alustasime. Siis aga vaatad, et oled äkki kuskil teis- ses elukeskkonnas, teiste elukom- mete ja pürgimuste maailmas. Mit- te sind ei paluta enam mõnda rol- li, vaid sina ise pead paluma, et edasi minna. Sellega ei ole ma har- junud ja vaevalt et harjun ka.”

Väino ütleb mõtlikult, et võib- olla ta igatsebki natuke tagasi teat- ri lõbusat romantilist õhkkonda, mis seal oli Vello Viisimaa, Sulev Nõmmiku ja Endel Pärna ajal. „Siis tekkis selline väga ilus peretunne. Koosolemise hetked olid lõbusad ja kordumatud. Eks ma nüüd siin veidi heietan oma nooruse üle, aga noorus ongi ju kõige ilusam aeg.

SA ELAD JU TÄNA!

„Ei tasu olla oma mõtetes liiga kaua minevikus ja nutta taga vanu häid aegu. Sa ju elad, sööd, suhtled ja armastad täna!” ütleb šar- mantne Väino Puu- ra, kes pärast teist infarkti kümme aastat tagasi muutis oma mõtteviisi ja elustiili.